

Příběhy našich sousedů

VÁCLAV PETŘÍČEK

Autoři: Martin Veselý, Tereza Lojová, Michal Falta,
Barbora Bendová, Anna Boltněvová

Vedoucí týmu: Mgr. Jarmila Jonášová

Škola: ZŠ Kosmonosy

Václav Petříček s maminkou

Dnes jsme se vydali za panem Václavem Petříčkem, známým botanikem, ekologem a cestovatelem, který se narodil 29. prosince 1944 v Mladé Boleslavi, ale celé dětství prožil v Kosmonosích. I jeho život byl poznamenán nepříjemnými momenty.

„Studium začínalo problémy, zvláště protože už jsem měl vyhraněnou představu, co chci dělat, což byla drzost, protože tehdy opravdu na školu, na studium, měli přednost ti, kteří rezonovali, čili byli spjatí s režimem.“

Rozhodl se jít na gymnázium, což pro něj nebylo nic jednoduchého. Byl totiž spjatý s církví. I přes všechny komplikace se mu povedlo na gymnázium dostat a později úspěšně složit maturitu.

Na vysokou školu díky dalšímu posudku ovšem přijat nebyl. Začíná se snad tříštit jeho sen o budoucím povolání? Díky praxi, kterou absolvoval na gymnáziu, se dostal do místního zahradnictví jednotného zemědělského družstva.

Gymnázium

„A to jsem ještě netušil k čemu mi to bude dobrý.“

Dálkově se při práci vyučil zahradníkem a výuční list byl jen jedním z momentů, které mu pomohly k přijetí na vysokou školu.

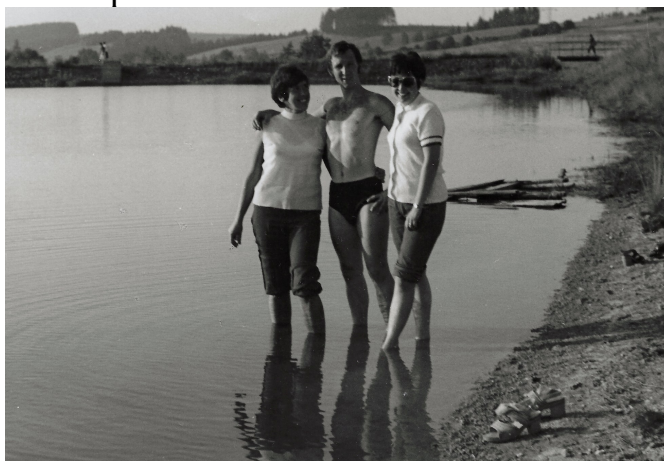
„Když mým prarodičům sebrali komunisté obchod a zavřeli ho i se zbožím, což byla velká ztráta, tak babička musela jít někam dělat, protože neměla důchod. Tak šla do JZD. To byla bída a utrpení, musela celý den na poli ručně plet. No, nechci to drammatizovat, že by jí to zachránilo od smrti hladem, ale tak nějak se přežívalo. No a protože já nebyl členem JZD, což bylo i zahradnictví, tak jsem se dostal do rubriky zemědělský dělník.“

V té době měla dělnická třída vůdčí postavení ve společnosti. Jelikož bylo na vysoké škole podmínkou, přijmout určité procento uchazečů s dělnickou profesí, byl přijat bez přijímacího pohovoru.

*Václav Petříček,
student vysoké školy*

Se studentskými lety je odjakživa spjaté cestování a ani v tomhle příběhu tomu nebylo jinak. Zhruba do poloviny 60. let normální člověk jen tak nevycestoval. Pouze v době tak zvaného uvolnění, které končilo Pražským jarem, se pan Petříček jako student do zahraničí i na Západ dostal.

Studijní cesta, rok 1974

„Takže jsem těch 5 roků na vysoké škole procestoval a vzpomínám na to strašně rád. Pak přišel 68. Sklaplo to a konec.“

Na Přírodovědecké fakultě vystudoval obor botanika. O zaměstnání se začal ucházet v pravý čas. Na západ uteklo mnoho lidí z řad inteligence a díky tomu se dostal do Státního ústavu památkové péče a ochrany přírody, tehdy spadající pod resort kultury. Zde mohl propojit práci a všechny své záliby.

Rezervace Loužek, 1983, terénní výzkum

Jelikož pracovalo v Ústavu málo členů KSČ, což bylo režimem kritizováno, rozhodl se se svými kolegy založit alespoň základní organizaci Socialistického svazu mládeže. Tehdy v roce 1973 totiž SSM umožnil vznik projektu „Rok ochrany a tvorby životního prostředí“ který měl tehdy takový úspěch, že spontánně přerostl v časově neomezené Hnutí Brontosaurus, které funguje dodnes.

Petříčkova parta se od začátku výrazně koncepčně zapojila. A jako bonus organizovala dlouhá léta studijní tábory Bronosaura na hradě Zvířetice, zaměřené na ekologii, ochranu přírody i památkovou péči.

Zvířetice, tábor Brontosaura rok 1975 - dramatické čištění 70 m hluboké hradní studny

Tábor na Zvířeticích

V 80. letech se pan Petříček aktivně postavil proti myšlenkám tehdejšího režimu.

„Tak já jsem se dostal v roce 86 nikoliv do dizentu, ale mezi dizent, to znamená, že jsem nebyl přímo programový odpůrce režimu, ale chodil jsem mezi ně díky mému kamarádovi, pozdějšímu ministrovi Josefovi Vavrouškovi.“

A byl to právě on, kdo nasměroval pana Petříčka do koordinačního centra Občanského fóra, díky čemuž se přímo podílel na polistopadových událostech. Když situace v Praze utichla, bylo na čase rozšířit svou aktivitu i do dalších regionů. a při občanských sdružených vykládat lidem nejen to, co se tenkrát na Národní třídě stalo.

Josef Vavroušek

...listopad 1989...

S příchodem nového režimu se pracovně pro pana Petříčka moc nezměnilo. Dále zůstal věrný ochraně přírody a krajiny. Se svou rodinou opravil domek s obchodem po babičce, který v restituci získal zpět. Část vybavení z obchodu pak věnoval Muzeu města Kosmonos, u jehož zrodu také stál. Velikou změnu ovšem do jeho života přinela svoboda, především svoboda cestování.

„Takže já od roku 89 prožívám euforii, kdy jsem stále nadšený, kdy jsem začal opravdu cestovat.“

Václav Petříček

Sám o sobě říká: „Podařilo se mi splnit prakticky všechny své životní sny, ať to bylo díky přízni osudu, mé vytrvalosti a nebo i určité dávce sobectví a umíněnosti vůči svým bližním při jejich prosazování.“